

Waldorff (VS):

Jeg må nok hellere starte med at indrømme, at jeg altså ikke er kulturpolitisk ordfører for VS. Jeg fik dette hverv overdraget for 35 minutter siden, fordi hr. Wilhelm skulle til et – efter hans mening i hvert fald – meget vigtigt møde i retsudvalget. Jeg skal forsøge at svare, så godt det kan lade sig gøre; der er sikkert nogle ting, jeg ikke helt kan svare på, men det er der ikke noget at gøre ved.

Først vil jeg sige tak til alle dem, som – nu skal jeg formulere det rigtigt – har udtrykt en velbegrunderet velvilje over for forslaget. Jeg mener, at der er forskel på, om man bare er velvillig i al almindelighed, sådan som alle jo altid er, når det handler om børn og man dårlig kan sige andet, eller om man faktisk er interesseret i at gøre noget ved det. Det mener jeg at f.eks. kulturministeren giver udtryk for. Jeg har svært ved at vurdere, hvor langt jeg er enig i, at de ting, som er sat i gang, og som vi fik en redegørelse for, er tilstrækkelige, og hvor langt de ikke er det. Det mener jeg må være en konkret diskussion i udvalget. Der er kun nogle enkelte ting, jeg vil tage op her.

Det ene er spørgsmålet om kvoteringsordninger. Det hænger sammen med den anden diskussion, der har været her: er børn en særlig gruppe, som har deres egen kultur? Er det i virkeligheden ikke at lave en opsplitning af befolkningen – jeg tror, bl.a. fru Eva Møller var inde på det, og hr. Steffensen var det også her til sidst – er det ikke en forkert måde at betragte kulturpolitik på ligesom at se befolkningen splittet i forskellige grupper på den måde? Det mener jeg faktisk ikke. Jeg mener, at vi helt realistisk skal gå ud fra, at befolkningen er splittet på alle mulige måder i forskellige interessegrupper, og en af de ting, der skiller, ud over bl.a. de klasse-mæssige forskelle i samfundet, er forskellen mellem generationer. Og ikke bare er det sådan, at der er forskellige interesser, det er faktisk også sådan, at børn har deres egen kultur; det har de oven i købet også, selv om de voksne forhindrer dem i at forsøge på at få det. Børn etablerer deres egen kultur, hvad enhver kan finde ud af, som har børn. De udvikler en ganske særlig måde at kommunikere på. Det er særlige ting, der interesserer dem, og de gør bestemte ting, som mange

gange er en lukket verden for voksne mennesker.

Dette handler om at give børn de bedste betingelser for at udvikle sig og have et kulturforbrug, som passer til deres behov og til deres interesser, og dér mener vi stadig væk – fru Ingerlise Koefoed sagde, at hun sådan set var enig i det – at kvoteringsordninger, fordeling af bevillingerne til børn, sådan at man er sikker på, at de får deres andel af kulturmidlerne, er et rigtigt princip. Det ved jeg ikke hvor meget længere vi kan komme med, men ellers må man konstatere, at den uenighed er der altså.

Jeg vil i øvrigt sige til kulturministeren, at vi er glade for at høre – det er første gang, vi hører det – at man har givet Børneavisen en ny chance på 3 år. Det vidste vi ikke noget om, da vi lavede forslaget, og avisen gik jo også ind, så vidt jeg har forstået den 1. februar, men det er kun fint, at det kommer i gang igen.

Med hensyn til kvoteringen af midlerne til idrætten er det muligt, at det forholder sig sådan generelt, som kulturministeren siger, men det er ikke desto mindre et problem i nogle klubber, at der ikke sker en fordeling af de statslige eller kommunale støttemidler, som svarer til det reelle forbrug fordelt på børn og voksne. Desværre er det også sådan, at den støtte, der går over fritidsloven, mange gange misbruges af klubberne på den måde, at de formelt, selvfølgelig, laver idrætsaktiviteter for de børn, som kommer ind under denne ordning, mens de i virkeligheden f.eks. finansierer ansatte trænere, så de børn, der ikke er talenter – det er det, det handler om – får lov til at gå lidt for sig selv. Det kan vi også diskutere senere.

Jeg var selvfølgelig glad for at høre fru Birte Weiss sige, at dette forslag var sympatisk, og specielt var jeg glad for, at to af de konkrete punkter i forslaget muligvis kan få en eller anden funktion i form af at blive diskuteret videre; det er kun godt.

Jeg mener selvfølgelig ikke, at forslaget ikke er nødvendigt, jeg mener, at forslaget er nødvendigt. Men det er lige så klart, at hvis en effekt af forslaget kan blive, at vi når længere med en konkretisering af, hvad den dagsorden faktisk betød, så er det også en virkning, vi kunne leve med.

Hr. Bernhard Baunsgaard skulle også til samråd i retsudvalget, derfor havde han